

Hayatta öğrenilmesi en zor eylemdir beklemek, canı yanarak öğrenir insan. Beklemek sonlu yaşamın en zor, en kabullenilmez eylemidir. Eylemsizliği eylem haline dönüştürmektir. Eksiklikle başlar hayat çünkü. İlk öğrendiğimiz eksik olduğumuzdur. Tamamlayarak öğretir hayat eksik olduğumuzu, yoksa bilmeyiz. Ağızımıza dayanan memeden gelen sıcaklıkla öğreniriz eksik olduğumuzu. Bebek doydukça açlığın eksikliğini ayırmsar, dokunuldukça sevgisizliği tanır. Bebek, bedenine dokunan ılık bedenin ısısında güveni öğrenir ve aynı anda yalnızlığı. Hayat her defasında karşıtını içinde barındırarak öğretir. Her tanıdığımız, bildiğimiz deneyimde aynı zamanda eksikliği de yaşıntılarız.

Eksiklik '**arzu**'yu kurar ve arzu ruhumuzun derinliklerine inerken '**istek**' bilincimize yerleşir. İstemeyi keşfederiz. İsteğimiz bizim dışımızda olana, dünyaya yönelir ve kendisine bir nesne bulur. Bebek için annenin memesi-dir isteğin nesnesi ve sıcaklığıdır anne bedeninin. Doydukça diplerdeki arzu güçlenmeye başlar. Her doyum eksiklik bilgisini sağlamlaştırır. Arzu beklemeyi bilmez, istek öğrenir.

İsteğimizin hangi arzumuzu doyurduğu karışmaya başlar, istek ayrışıp çeşitlenirken arzu hiç dolmayan dipsiz bir kuyu haline gelmeye başlar. Doymamakla hiç olmak birbirine eklenir. İsteklerimizin olmaması bize hiç olmak korkusunu tanıtır. Arzu, istek ve korku birbiri içinde çözünür, birbiriyle bütünleşir. Arzu ve istek arasında bir çatışma başlar, arzu beklemek istemez, istek beklemek zorunda olduğunu öğrenir. Doğrusu öğrenmek zorunda kalır, çünkü hayat arzuya karşıdır, onunla uzlaşmaz. Hayat arzunun emrine giremez, tersine hayata toslayıp durur arzu; engellenir, kırılır.

Bebek, annenin memesiyle eksikliği tanıdıkça, tamamlanma arzusuyla yanıp tutuşmaya başlar, istek karnımızın doyması olur ve acıkmayı öğreniriz. Ama her zaman hemen gelmez meme, bekletir. Bebek önce sanki yok olma gibi deneyimler memenin gecikmesini çığlık çığlığa katılır. Sonra giderek memenin, besinin, sıcaklığın mutlaka geldiğini fark etmeye başlar. İşte bu beklemektir. Önceden çığlık çığlığa ağlarken, mızırdanarak beklemeyi öğrenir. Nasılsa gelmektedir beklenen.

İşte beklemenin sanki bir eylemsizlikken bizatihi bir eyleme dönüşmesi böyle böyle biçimlenir. Neyi beklediğini, beklediğine anlatmayı öğrenir bebek. Anneler her geçen gün bebeklerinin ağlamalarının açlık mı, yoksa başka bir nedenden mi olduğunu anlamaya başlarlar. Başlangıçta bebek ağladığında anne ağlamanın nedenini her şeyi kontrol ederek bulmaya çalışırken, giderek hangi ağlamanın hangi istekle ilişkisi olduğunu tanımaya başlarlar. Acıktı mı, gazı mı var, bezi mi ıslandı, ağrısı mı var soruları sırayla kontrol edilmemeye, ağlamanın tarzından hangisinin beklendiğini hemen anlayabilmeye başlarlar. Bu gelişim bebeğin beklemeyi bir eyleme dönüştürdüğüünün işaretidir. Hep

bekletilen bebekler ne kadar sabırsız olurlarsa hiç bekletilmeyen bebekler de aynı oranda beklemeye tahammülsüz olurlar.

Beklemeyi öğrenmeye olgunlaşma diyoruz. Beklemek kendi başına eylemsiz bir erteleme hali değildir. Beklerken büyümek, beklenene kendimizi hazırlamak eylemci olmaktır. Ruhumuzun derinliklerindeki arzuyu doyurmak için beklemek, hiç gelemeyecek olana kendimizi bağlamak anlamına gelir. Oysa bilincimizdeki isteğimizin olmasını beklemek, doyuma odaklı yaşama eyleminden, kendimize dönük eyleme odaklı yaşamayı öğrenmek demektir. Yaşamak öğrenilir çünkü, mesele bu öğrenme sürecinin ne denli farkında olduğumuzdur.

İstekle beklemek, beklerken kendimizi hazırlamak, arzunun tutkusundan, kavuşmanın coşkusuna geçebilmek demektir. Kavuşmak, tam da kavuşma anında beklemeye başladığımız halimizden daha farklıysak görkemli olur. Beklemek, neye kavuşacağımızı bildiğimizde, gerçek bir serüven olur yaşamayı bilenlere.